

ner af Jernbanefunktionærerne kunde ønske, og som der utvivlsomt ogsaa kunde opnaas Enighed om at gennemføre, for saa vidt man gik til en real Behandling af Forslaget, forekommer det mig at være en ualmindelig fri Oversættelse af Ministerens Ord, at han har anerkendt, at hans eget Forslag var umuligt. Hvis man kan oversætte saa frit, er det vanskeligt at værges imod, hvad der kan komme ud af ens Ord. Hovedsagen for mig bliver det ene Punkt, at det ærede Medlem for Ringkøbing kunde være tilbøjelig til — det vil vel paa andet Dansk sige, at han er tilbøjelig til — at gaa med til en midlertidig Ordning, hvorved der sikres Funktionærerne noget mere Løn for den Tid, der gaar, inden vi kunne komme til en Revision. Man maa nemlig huske paa, at det efter alt, hvad vi have hørt om Kommissionens enorme Arbejde og de utrolig mange Forhold, der influere derpaa, ikke er meget sandsynligt, at det, naar en Betænkning kommer til at foreligge — det skøe snart! — vilde være meget let at faa bygget et Lovforslag derpaa, og endelig, at det, naar det saa kommer herind, skulde blive vedtaget uden Ændring og Rettelse. Man tør vel gaa ud fra, selv naar man vil tro paa, at dette Ting, og det andet Ting deroppe for Resten ogsaa, vil sætte den størst mulige Fart paa, at der dog sikkert vil gaa mere end et Aar med, inden man kommer til en saadan Revision, og det er derfor dobbelt nødvendigt, at der bliver skaffet disse Folk noget, enten man nu vil gøre det paa det ene Lovforslag eller paa det andet. Men jeg maa dog i hvert Tilfælde hævde, at det kun er en midlertidig Foranstaltning. Jeg ser ikke, at der er nogen Grund til at tro paa eller holde paa, at det skulde blive en varig Foranstaltning. For det første er Satsernes Forhøjelse ingenlunde saa stor, at der er Fare for, at de skulde blive mindre i det endelige Lovforslag, som kommer til at foreligge, og det var dog kun noget saadant, som kunde begrunde, at det skulde være varigt, og endelig er der en hel Del udeladt, som maa komme med senere. Alt dette foruden Motiverne til Lovforslaget godtgør jo dog tydeligt paa ethvert Punkt, at der kun er tilsigtet en midlertidig Foranstaltning.

Det ærede Medlem fra Langeland (Guldbrandsen) omtalte Kommissionen. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da den ærede Formand ikke har ønsket, at man skulde komme nærmere ind paa Kommissionen end nødvendigt. Jeg tror saamænd heller ikke, at den har godt af, at

man kommer alt for nær ind paa den for Tiden, saa jeg skal gerne holde mig fjernt derfra. Men det ærede Medlem har dog meddelt saa interessante Interiører derfra, at vi, som ellers ikke have Lejlighed til at kigge ind deri, ikke kunne andet end glæde os over disse. Jeg har ikke vidst, at der var gaaet Politik i Kommissionen, og at den bogstavelig ikke har bestilt noget siden November Maaned, men det har interesseret mig meget at høre. Men naar man ved dette, kan man heller ikke undre sig over, at Funktionærerne have været ret urolige, thi de have maaske faaet Nys herom, selv om vi, der sidde herinde, ikke alle have hørt det. Endelig er det dog ganske forstaaeligt, at den højtærede Minister, da han har været vidende om dette, har søgt at raade Bod paa Forholdet. Og et er sikkert, og det er, at selv om man vil frifinde Kommissionen, og jeg agter ikke at angribe den, skulde dog mindst af alt Funktionærerne lide under, at den ikke har kunnet blive færdig, det være nu paa Grund af Arbejdets Vanskelighed, eller fordi der er gaaet Politik eller andre mærkelige Ting i den. Det blev fra det ærede Medlems Side gentagende hævdet over for den højtærede Minister, at han havde den Opfattelse, at Ministeren havde ladet sig paavirke af den Organisation, hvori Jernbanefunktionærerne nu have samlet sig. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig, at det vilde være mærkværdigt, om den højtærede Minister overhovedet vilde undse sig ved at anerkende, at han har ladet sig paavirke af den. Jeg gad dog nok for Resten vide, hvem af de Herrer her i denne Sal, der ikke lader sig paavirke af Fænomener, der ere saa betydelige, og som røre sig ude i Befolkningen. Jeg antager, at vi alle lade os paavirke i betydelig Grad deraf. Jeg hører til dem, der erkender jeg aabent, som anser det for ganske utilladeligt for en Stat at have sine Forhold saaledes ordnede, at Strjke eller anden Standsning af Statens Organer er mulig, men jeg anser det for endnu mindre tilladeligt, at Administrationen ikke sørger for at holde Statens Funktionærer paa et saadant Trin, især med Hensyn til Løn og hvad dertil hører, at den ikke ligefrem giver dem Foranledning til at lytte til de Røster, der opfordre dem til at søge deres Krav fremmede ad denne Vej. Jeg kan derfor ikke se, at det skulde være en Skavank ved Ministeren, at han er lydhør over for disse Rørelser. Tværtimod, jeg anser det for naturligt og for at være hans Pligt, at han